

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI AR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirté-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérlegdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

66. szám.

Brassó, Csütörtök, június 10-én.

II. évfolyam 1886.

Mi lesz adónikkal?

Brassó, 1886. június 8.

Romániával tehát vámháborút folytatunk és ma ezen vámháboru nyolczadik napját éljük. — A vámháborút megelőzőleg sok mindenről irtak és beszéltek; alaposan meg lett vitatva, hogy ki lesz a hibás, ha háborura kerül a dolog: Románia-e, Ausztria, vagy Magyarország, vagy mindkettő? részletesen ki lett mutatva, hogy nálunk mely iparágak és hol fognak legtöbbet veszteni; a miniszterium és kereskedelmi és iparkamarák részéről is lépések tétettek, hogy a pangásnak indulandó ipar és kereskedelem valamiképen segítseztessék, hogy új piacok keresztesenek, a vasuti szállítási díjak leszállíttassanak, hogy az iparos esetleg állami munkával láttassék el; szóval a gondoskodás megtörtént minden tekintetben arra nézve, hogy a válságnak esetleg — de csak esetleg, mert hiszen bizonyosra mit sem lehetett venni — eleje vétessék; csak egy irányban nem hallunk és nem hallottunk semmiféle gondoskodást, és ez az adófizetés kérdése.

Hogy a vámháboru bekövetkezett, hogy az ipar és kereskedelem is napok óta beszünt, hogy iparosaink segédeknek és munkásaiknak felmondottak és ezeket részben már el is bocsátották, hogy a munkát igen sok iparos már is beszüntette, mert hiszen iparosaink legnagyobb része egy napról a másikra él; és hogy iparosaink és kereskedőink ma már majdnem csak kapitálisukból élnek, mert jövedelmük megszűnt — ez bizonyos, és ép ily bizonyos és kétségtelen az is, hogy a vámháboru következtében hazánkban leginkább az erdélyrészi ipar szenved s fog szenvedni, hogy az erdélyrészi iparos és kereskedő jövedelme tetemes csökkenése és a legtöbb esetben teljes tönkremenetele miatt kiadásait korlátozni, esetleg egészen beszüntetni lévén kénytelen, szenvedni fog e miatt a háziur ép úgy, mint a más iparos és kereskedő, kiknek a tönkrement és tönkremerendő iparos és kereskedő házi szükségleteit fedezte azelőtt, és szenvedni fog a földmives és az utolsó piaci kofa is, mert mind ezek jövedelme szenvedni, mert csökkenni fog.

Mindezeknek azonban, a háziurnak, a kereskedőnek, az iparosnak, az orvosnak, az ügyvédnek, a gyógyszerhárosnak, a földbirtokosnak, földmivesnek és kufárnának jövedelme már megadózta van és pedig meg van adóz-

tatva előzőleg a jövő három évre és meg lett adózta egy oly időben, midőn még a vámháboru nem is gondoltunk, és meg van adózta azon jövedelem szerint, mely a vámháboru előtt volt, vagy legalább feltételeztetett; — hát ezen adót most, miután már vámháborút folytatunk s miután nemcsak a régi jövedelemről szó sem lehet, de csak nyomoruság előtt állunk, továbbra is fizetni legyen kénytelen a háziur, a földbirtokos, a kereskedő, az iparos stb?

Ha az ország valamely vidékét az árviz előnti, a jég elveri stb. és így valamely vidék inségbe jut, az ország, az állam első és legfőbb kötelességének tartja az illető inségbe jutott vidék adóját leszállítani vagy elengedni, és ez igen természetes is, mert az adó a jövedelem után fizettetik és a ki jövedelmét elvesztette és tőkéjéből kénytelen élni, vagy egyáltalán tőkéje sincsen: az adót sem lehet köteles fizetni.

Nos hát az erdélyrészi ipart és kereskedelmet is egy országos csapás juttatván inségbe, azt hiszem, tán jogos volna az, hogy ezen országgrész adója némileg csökkentessék, és azoknak, kik elszegényedésnek néznek eléje, az adója egészen elengedtessek.

És én az egész országgról szólok, mert csalódnék az, ki azt hinné, hogy ezen az erdélyrészi iparosokat és kereskedőket oly súlyosan megbénító vámháboru nem fog minden foglalkozásra kihatni s nem fogja minden egyes ember jövedelmét csökkenteni.

Az államban a társadalom minden egyes tagja egy láncszemet képez, és ha csak egy láncszem bomlik is meg, az egész láncban hiány áll be, és aki az államélet, a társadalmi élet legapróbb mozzanatait ismeri, jól tudja, hogy egyiknek keresete a másiknak keresetétől függ, hogy a társadalom szükségleteivel önmagára van utalva, mert hiszen látjuk, hogy ha a nagy gyáros megszorul, ez a nagykereskedő, ez a kiskereskedő, ez az iparost, az iparos klienseit és ezek viszont mindazokat szorítják, perlik és exekválják, kik viszont velük állanak érintkezésben.

És ezen jelenség nálunk is be fog következni, mert a kereskedő és iparos épen a vámháboru miatt keresetétől megfosztva, meg fogja fosztani azokat is keresetüktől, kik eddig tőlük éltek, és ezek viszont nem lévén képesek ki-

adásait fedezni, nem fognak jövedelmet juttatni a többieknek, kikkel azelőtt összeköttetésben voltak.

A kormány megmutatta, hogy a legjobb belátással bír a helyzet felől, hogy felfogja a csapást, melylyel ezen vámháboru kereskedőinket és iparosainkat első sorban, de másod-sorban majdnem egész Erdélyt fenyegeti, és én hiszem is, hogy a kormány gondoskodni fog arról, hogy a Romániából kiszorított kereskedelmi és iparcikkeknek más új piacot szerezni és hogy a konkurrenzia lehetővé tétele érdekében a vasuti szállítási díjakat is le fogja szállítani; ámde mindez csak később és a legtöbb kereskedőre és iparosra nézve tán egészen későn is fog megtörténni, míg az adó már most is folyton fel fog hajtani; és mi lesz akkor az ugy is eléggé sujtott kereskedőkkel és iparosokkal és a többi polgárokkal?

Hát akkor, mikor köztudatu, hogy a jövedelem az állampolgárok legnagyobb részénél csökkent s már nem a tavalyi, egy nagy részénél pedig egészen megszűnt, az adó mégis a régi jövedelem után szedessék, és szedessék minden könyörület nélkül, mert hiszen ma már a mult évben három évre előre kirótt adó ellen felebbezni sem lehet.

Én azt hiszem, hogy első sorban ezen irányban kellene lépéseket tenni a kormánynál és kieszközölni azt, hogy az adóbehajtások egyelőre felfüggesztessenek és hogy a kirótt adó leszállítása is sürgős intézkedés tétessek, és meg is vagyok arról győződve, hogy ha a helyes lépések megtétnak, a kormány, mely minden más irányban is megtette ígéreteit, ezen irányban is a legsürgősebben fog orvoslást nyújtani.

De hogy a kormány tegyen és tehessen, szükséges, hogy mi magunk is sürgősen mozgjunk, és ezért ajánlom a fentieket az érdekeltek figyelmébe.

Dr. Weisz Ignác.

Az osztrák kormány egyáltalában nem szándékozik a vámtarifának a képviselőházban leendő tárgyalását elnapolni. Miután a bizottsági jelentés s képviselőház tagjai között már kiosztott, a vámtarifára vonatkozó törvényjavaslat tárgyalása kezdetét veszi. Az osztrák kormány még most is azon nézetben van, hogy a képviselőház bizonyára inkább az egész vámnovellát változatlanul megszavazandja, mintsem egy

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Hullott levelek.

I.

Csöndes nyári este van. A csillagok miriádjai ide mosolyognak le, a hol én ülök egyedül; s mikor nézem őket, akkor még sem érzem magam olyan elhagyottnak, van valami biztató a tudatban, hogy fejünk felett tiszta, derült ég vonul s nagy kék takaróján szeliden csillámlik át a csillagfény.

Az esti szellő megingatja a fákat s a levelek rezgése elandalító melódiába olvad. Mintha hangszere volna mindenik, melynek húrjaiból ihlett művész csal ki bűbajos danát, olyan meghatólag szép az az önkéntelen zene, mit a levelek rezgése okoz. Én szerettem a nyári este művészi zenéjét hallgatni; előttem ilyenkor képek vonulnak el elmúlt napokról, melyek kedves emléke egyre visszacseng az ember lelkébe, melyeknek visszatértét titkolt vágygyal, rejtett örömmel várja; — várja soká... de mind hiába várja!...

Ablakom elé a szellő egy hervadt virágot vetett. Szirmát megtépte a fű, mézét elrabolta a csapongó lepke, szárát pedig valami durva kéz tépte meg. Csupaszon, szárazon, egyedül áll. Valjon mire vár még? Talán a szellőre, mely felkapja ismét s szeszélyesen más vidékre röpti. Vagy a feledés reménye vezette ablakom elé? — Ne fejj megkínzott, szegény virág!

én nem veszek fel, nem tűzlek gomblyukamba, hogy én legyek szebb általad; — ott hagylak téged pihenni az anyaföld kebelén, mert lásd, csak az az egy hely ad nyugtot neked, mert csak az anya képes a lehullott, elhervadt virágot, ápolva, meleg szeretettel ismét kebelére ölelni. Csak anya....

... Eszembe jut erről egy rövid történet.

Régen... nagyon régen, tán már egy hete is elmúlt, hogy Bánalmi Kázmér a csinos huszárhadnagy szereté a szatócs leányát, Máriát. Sokszor látták a hadnagyot az ablaknál, majd benn a szerény hajlékban, a mit gyöngéd szeretettel beszélget a szép szatócs leánynyal.

Szép is volt Mária nagyon. Szőkés fürtjeit régi módra befonva viselte; (az egyszerű szatócs leányok nem haladnak a divattal!); kék szemének szelíd fénye annyi természetes báj köleszöngött fiatal, üde arcának! Vidám volt egész nap, dolgozott és énekelt hozzá vig dalokat, hogy az embernek még a lelke is kacagott, mikor Mária ajkáról meghallotta azokat. Szerette is mindenki Máriát, még társnői is, az irigy kisvárosi leánykák, a kik csak őt kimélték meg csipős megjegyzéseiktől. Nem is adott arra ő eddig soha okot. Eddig, — nem!

De mióta a sarkantyú pengés zavarja házuk csendjét, azóta van okuk ezeknek a leányoknak beszélni. Egyik suttyogva árulja el a titkot. Máriát elve-

szi a hadnagy! A másiknak más ellenvetése van: Nem adják oda, mind a ketten szegények, mint a templom egere. Egy harmadik pedig szoros titoktartás ígérete mellett elmondja, hogy a hadnagy nem is akarja elvenni, hiszen Mária így is a szeretője.

És ennek a harmadiknak igaza van. Ki tudja, hogy történhetett! Parancsoljátok meg a folyónak, hogy visszafelé vegye útját; tiltsátok meg a virágnak, hogy tavasszal illattal töltse meg a léget; ne engedjétek, hogy az anya szeresse gyermekét... s akkor, de még akkor se lehet parancsolni a leányszívnek, hogy ne érezzen, ne szeressen többet.

»A virágnak megtiltani nem lehet!... És Mária szeretett az ifjú, ábrándos lélek egész tisztaságával, az első szerelem soha vissza nem térő önzetlen forró hevével.

Szerette őt Bánalmi? Ha szerelem a kéjencz vágya, a mely kezét bűja gyönyörrel nyújtja a legszebb, a legártatlanabb virág után, hogy azt már érintésével beszennyezze; ha szerelem az érzés, melyre a tápot a sylphiv termet sejtett bájai szolgáltatják: — akkor szerette őt, örülten, szenvedélylyel!

Talán megörült volna a tudattól, hogy a leány ajkáról az édeni mézt más szedi le, kétségbeesetten harcolt volna az ellen, a ki tőle elragadni akarta volna; — csak saját maga ellen nem védelmezte meg, pedig ő rabolt el legtöbbet a leánytól: becsületét.

vámtelet megváltoztatása által nemcsak a tervezett és Ausztriában oly szükségesnek tartott vámemelések mielőbbi életbeléptetését lehetetlenné tegye, hanem a magyar kormányval hosszas tárgyalások után megállapított és osztrák iparosok nagy többsége által határozottan kívánt szőttáru-vámemelést is kockáztassa, csak azért, hogy néhány galicziai petroleumforrástulajdonos érdekében, a kik az eddigénél többet abszolúte úgy sem termelhetnek a fogyasztók kárára, egyáltalános szükségletet képező világító-anyagot megdrágítson.

A tankerületi főigazgató brassói látogatása.

A „Brassó“ 61. számában ugyanezen cím alatt egy cikk jelent meg, mely röviden foglalkozva a főigazgatói látogatással, beleszővi cikkébe magát az intézményt is. Tekintettel arra, hogy a cikk írója csak ügy mellesleg érinti ezt, legyen megengedve, hogy ezen kérdéshez most, az érettségi vizsgálatok után hozzászóljak.

Elischer József főigazgató ur látogatásai már régen indítottak volt arra, hogy néhány szót szóljak az állam s a felekezetek iskolái közötti viszonyhoz. Csakhogy hiányzott mindég ugyszólván direkt impulzus, melyet most megadott a „Brassó“ 61. számának fennértétt cikke.

Magáról a szebeni tankerület főigazgatójáról, Elischer József kir. tanácsosról, nincs mit írjak. Ama cikk írója elég szépen jellemezte őt s magam részéről is csak annyit tehetek hozzá, hogy óhajtott volna, bárha hazánk főigazgatói mind úgy termettek volna ezen állásra, mint épen ő. Mert bármily üdvös s czélszerű legyen egy intézmény államra s társadalomra, ez hatását s fontosságát azonnal eltévesztette, mihelyt élén szakavatatlan, népszerűtlen egyéniségek állanak.

Örömmel konstátalom, hogy e tekintetben Trefort miniszternek szerencséje van. Csak kivételesen van egy-egy oly főigazgatója, a ki sokkal kisebb, semhogy ama magaslatra felemelkedhetnék, melyen állania kell. Ezek azonban a régi gárdából valók s hova tovább, mindinkább kiállanak a sorból.

Maga az intézmény nemcsak valóban hasznos, de a legszükségesebbek egyike. A középiskola, mint az állam jövő nevelője, lelkiismeretes, szakszerű felügyeletre szorult.

A különféle iskolafenntartók elágazó irányait s érdekeit összhangzatba kell hozni. Az állam megköveteli — s ezt joggal követelheti is, — hogy a területén lévő iskolák minden tekintetben megfeleljenek a kor legfokozottabb kívánalmainak.

Az iskolafenntartók még azzal távolról sem tettek eleget kötelességeiknek, hogy intézeteiket — úgy a hogy — fenntartják. Az iskoláknak kifogástalanoknak is kell lenni. A felekezetek fenntartanak iskolákat, hogy az ifjuság ne vetközzék ki vallásából. A legtöbb felekezeti iskola erre alapítja létjogát. S ez ellen nem lehet kifogása senkinek, bár szilárd meggyőződése, hogy a mai középiskolai törvény mellett az állami s községi iskolákban is kellő súlyt fektethetni a vallásra. Ez mindenkor magától az illető egyháztól függ, melynek az állam e tekintetben szabad kezét enged.

Illat nélkül a virág, virág nélkül a tavasz... becsület nélkül a leány!

A leány egyedül maradt szégyenével, tört szívével. Bánalmi Kázmér eltűnt, hogy hova lett, nem tudja senki, — nem is kereste senki. A barátnők messze elkerültek, egy-egy öreg asszony (az öreg asszonyoknak rendesen gyöngé szívek van) titokban meg is siratta a szegény Marit.

Csak egy maradt mellette vigasztalólag, az édesanyja. Az ő arcán nem ült soha szemrehányás, szeméiről eltűntette a nyomot, mely elárulta volna az éjjel elhullatott könyveket; ajka vigasztalólag, bátorítólag szólott és ez olyan nagyon jól esett annak a szegény szerencsétlen leánynak!

Mikor aztán kivitték a csöndes temetőbe, hogy ott nyugodja, békén örök álmát, akkor is csak az anya jött el, megsiranni azt, a kit annyira szeretett. Csak az anya...!

Ablakom előtt még egyre látom a hervadt virágot.

Reggelre már nem lesz ott. Addig elfújja a szél s betemeti a föld.

Holnapig elvész még a nyoma is.

Épen oly hamar tűnnek el, mint azoknak emléke, a kiknek ez életben csak egyetlen bűnük volt, az: hogy nagyon szerettek!

A csillagok még egyre fénylenek a messze távolban s midőn szelid fényükkel ragyogóvá varázsolják csöndes szobámnak ablakát, nem érzem többé magam olyan egyedül elhagyottnak.

Velem vannak emlékeim!...

Mezey Emil.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Ámde az állam nem maradhat meg a felekezeti szük korlátai között. Az államnak az iskolákkal magasabb czéljai vannak s épen ez az, a mi az állami felügyeletet szükségessé teszi.

Én részéről bármint kutassak azon okok után, melyeket az egyházak az állami beavatkozás ellen annak idején s részben még napjainkig is felhoztak, nem tudom azokat feltalálni. Lehet, hogy elfogult vagyok, a mire ugyan semmi okom, nem lévén érdekelt, de én azt hiszem, hogy az államtól azon jogot megtagadni, hogy a területén lévő összes intézmények főfelügyeletét s ellenőrzését gyakorolja, nem lehet.

Az állam azon hatalom, mely jogot adhat s elvonhat. Megadta az egyházaknak azon jogot, hogy iskolákat fenntarthatnak és el is vonhatja azt. Ámde ez utóbbi nem volna érdekében. De igenis érdekében van, hogy az az iskola, melynek fennállását ő törvényesen biztosította, legyen iskola a szó európai értelmében, legyen alapja az ország művelődésének.

S ha van valami sajnálni való e tekintetben, csak az lehet, hogy az állam már régen nem érvényesítette e jogát; hogy már régen nem tett kellő intézkedéseket arra, hogy középiskoláink versenyképesek is legyenek. Az esetben nem fordul vala elő, hogy még ma is fennálljanak oly középiskolák, — minők különösen az anyaországban még vannak itt — melyek nemcsak hogy hasznára nem, de kárára vannak az ifjuságnak s államnak.

Szerintem az államnak egyik legfőbb kötelessége, gondoskodni arról, hogy a szülő, a midőn gyermekét az iskolára bizza, nyugodtan tehesse ezt ama tudattal, hogy a mikor ő nem kimél áldozatot gyermeke nevelése — s kiképzetésére, akkor az iskola teljesítse kötelességét.

A mely állam ezt megtenni elmulasztja, az vét saját maga és honpolgárai kulturális és materiális érdekei ellen.

Kötelességeit pedig az iskola csak úgy teljesítheti, ha úgy berendezés, mint tanerők tekintetében kívánni valót sem hagy hátra.

Az államnak garanciájával kell birni annak, hogy a területén lévő iskolák hazafias nevelést adjanak az ifjuságnak. Nem vádolunk senkit. De annyi tény, hogy a nemzetiségi iskolák ezen kelléknek eleget nem tettek. Vajjon ki tagadhatná meg az állam felügyeleti jogát e tekintetben? Bizonyára senki. De ép így nem tagadható az meg általában, „Was dem Einen recht, ist dem Andern billig,“ mondja nagyon találóan a német közmondás.

A mi jogos a nemzetiségek iskoláival szemben, jogos marad minden iskolával szemben. A törvény kivételeket csak abnormalis időkben ismer.

Normális körülmények között egyenlő jogai s kötelességei vannak mindenkinek. Én az egyház autonómiaja ellen intézett semminemű jogsérelmet nem látok abban, hogy az állam az egyházak által fenntartott iskolákba nyuljon, sőt még az érettségi vizsgálatokon is döntő befolyással birjon. Sőt épen ellenkezőleg, én ezt magának az illető egyháznak is érdekében lévőnek tartom. A ki megfelel kötelességeinek, nem fél a felügyelettől, sőt örvend minden alkalomnak, melyben bebizonyíthatja, hogy a hozzáköött várakozásoknak mindben megfelel. Örvendeni kellett volna tehát az egyházaknak, hogy erre alkalmuk nyílik — ha ugyan van — a mint legtöbb esetben van is — mit felmutatni.

De eltekintve mindentől, már maga a hazafiság is parancsolja, hogy rendeljük alá legszentebb érdekeinket a hazának. Ha semmi más nem szólna a főigazgatói intézmény mellett, — pedig minden érv mellette szól, — ez egyedül is elég arra, hogy társadalom és egyház szó nélkül fogadja.

De ha az egyházak még mindég nem tudnak talán úgy megbarátkozni az intézménnyel mint kellene, szolgáljon megnyugtatólag, hogy a társadalom rég érzett szükségnek ismeri.

A főigazgatók gyakran „elkinozzák“ az ifjut az érettségi vizsga alkalmával. Ez pillanatnyi kedvtelenséget idézhet elő. A kinek azonban gyermeke jóléte szíven fekszik, az csak örvendeni fog ennek, mert biztosítva van arról, hogy ha gyermeke az iskolát elhagyta, elég érett is arra. — A főigazgatói szigor biztosíték, mely könnyebbé teszi az ifjunak haladását az életben s megmenti az államot a proletarizmus kóranyagától.

Egy atya.

Román lapszemle.

Tudtuk előre is, hogy a „Gazeta“ vezércikket fog írni arról a mogosi szerencsétlenségről; hanem azt még felőle sem tettük fel, hogy azt összeköttetésbe hozza a budapesti ifjusági tüntetésekkel s hogy nagyobb fontosságot tulajdonítson annak, mint az megérdemelte volna. Mi is történt Mogos nevű községben,

Nagy-Enyed és Zalatna között? Tiltott italt árultak. Egy szomszéd megtudván, jelentést tett erről a szolgabíróknál, mert e miatt a haszonbérlo pap magát károsítva érezte.

A szolgabíró csendőröket küldött ki a mogosi tánczoló szétosztatására Mogosra, a hová sok nép gyűlt össze az olcsóbb s talán jobb itallal.

Épen ünnep lévén, az ivás mellett tánczra is kerekedett a fiatalság. A csendőrök megérkezvén a táncz színhelyére, a „Gazeta“ szerint azért mentek oda, hogy a nedeat, azaz a tánczot szétbontsák, mikor a mulatság amugy igazában folyt. Előállott hát a javából — fruntasi — s megakart a győzni a csendőröket, hogy minő igaztalanságot akarnak ők elkövetni, midőn szét akarják osztani a mulatozókat. Azonban a zsandárok követelték, hogy tüstént oszlanak szét, mert másképp mind megköttözik őket. Erre a csendőrök eltávoztak, érezvén, hogy a népnek igaza lehet, de nemsokára ismét visszatértek s többeket meg akartak kötözni, de ezek nem hagyták magukat. Ekkor a csendőrök, a nélkül, hogy meg lettek volna támadva, a nép közé lőttek s három elesett s a szétszaladottak közül több megsebesített.

Igy adja elő ezt a „Gazeta“ levelezője, azaz úgy, hogy a csendőrök minden ok nélkül lőttek volna a a nép közé. Hiszi-e ezt a „Gazeta“? Aligha. És még is azt írja, hogy nem sokat csinálnak abból a magyar lapok, hogy egy néhány mócot meglőttek s megsebesítettek: elég, ha nem volt annak a mozgalomnak politikai jelentősége s szerinte épen ennek hangsúlyozása gyanút keltő. Nem volt elég a csendőrség, még katonaságot is rendeltek oda, melyre azonban szükség nem lévén, visszavonult.

A „Gaz.“ szerint nem áll, hogy Mogoson tiltott italt mértek volna, de tény, hogy a feladó most egy román volt. S ha az igaz, akkor semmirekellő arca van annak az árulkodó pap-korcsmárosnak — Adunți e de totu ticăloșă figura acestai denunțatoru popăcăr-ciumaru, — a ki megharagudott, hogy nem tőle vettek bort az emberek. Ha így is lett volna, mégis a szolgabírónak másképpen kellett volna eljárni; más eszköz is lett volna a dolog elintézésére, nem pedig azonnal a golyó. Hát a cs. kir. katonaságnak mi köze a prevaricans boros hordókhöz?

Milyen naiv ez a „Gazeta!“ Elég az, hogy most már azt kívánja, hogy vonják feleltre a közrend és csend őreit, t. i. a szolgabírókat s ha hibás, büntessék meg. Ez már okos beszéd. A hibás lakoljon, mi is azt mondjuk; de hogy okvetetlen az a nem képesített szolgabíró-e a bünbakk, ezt nem mi fogjuk ki-mondani. Az is baj, hogy még a zalatnai vizsgálatról sem tud semmit a „Gazeta“; de miért is nem tudósítják: Vajjon nem a kormány akarata, hogy az ilyen eseteket elsimítsák? Vajjon nem csunya mesterség-e az ilyen gyanúsítás?...

Azt már tudják e lapok t. olvasói, hogy a magyar közművelődési egyeslet erősen megnyomta a „Gaz.“ agyát! Most segítségre jött a bukaresti „Romanul“ is, mert ez reményli, hogy nálunk a nem magyar ajkúak nem fogják magukat a kultüregylet védszárnyai alá vetni, t. i. a hazai ipar pártolását illetőleg. S a „Gazeta“-nak nincs egyéb írni valója, mint a „Romanul“-nak ezen megjegyzését híven, szószerint közölni olvasóival. Igaz, hogy Románia csak 70 millio frank évi jövedelemtől foszlotta meg magát az autonom vámtarifa által s ez elég gondot ad most oda át is; de ha már a „Romanul“ ilyen gondok között is ráérkezik az erdélyrészi közművelődési egyeslet ellen izgatni, a „Gazeta“ okosabbat is tehetne épen olvasói érdekében, mint a Romanullal kezét fogni.

Azt is hirteli a „Gaz.“ a bukaresti lapok után, hogy a bojárok nem fognak a nyáron fürdőre hoz-zánk jönni; Borszék, Tusnád, Előpatak, nem lesznek szerencsések az idén bojárokat láthatni. Dehogy nem. Ime mit ír a bukaresti „Telegrafulu.“ „Azt halljuk, hogy az ellenzékiek ezen a nyáron mind az osztrák-magyar fürdőkre fognak menni. Vernascu, Lahovary Előpatakra mennek s oda megy Széchenyi magyar kereskedelmi miniszter is.“ Damé, a L'Ind. Roumain szerkesztője Budapestre utazik. Az ilyen híreket a „Gaz.“ nem szokta meglátni. Igaz, hogy pártcsipkedések ezek, de annyi bizonyos, hogy a romániai szabadelvű párt elzárta maga elől a szárazföldet s így előtte sem áll más ut, mint Küsztenisebe menni tengeri fürdőre s oda vitetni a borszéki és előpataki híres borvizeket.

Kell egy vashid Csernavodánál a Dunára, ennek áracskája 30 millio frankocska; kell egy tengeri kikötő Küsztenisénél, ennek az ára csak 50 millio frankocska. Hát pénz-e ez a 80 millio frank kiadás, 70 millio évi veszteséggel? Seba, már tervezgetik a bizottságokat, melyeknek feladata leend a tengeri kereskedést Angthon felé megnyitni. Majd oda viszik a Școală - BCU Cluj-Napoca.

friss húst leverik Északamériát. De hát mit is csináljanak, ha a szárazföldről önként elzárta magukat? Mi lesz ennek a vége? Miniszteri bukás; már is hirtelleg, hogy Bretiano eszélyes rendszabályokat sürget az ellenzék ellen. A fiatal bojárok lapjának, az „Epocha”-nak szerkesztői, írói már is kijelentették, hogy ők csak töltött forgópisztolylyal lépnek ki a szerkesztőségi irodából. Ezeknek tehát vérfürdő kell, Czenkalji.

Emlékirat

egy a „Brassói kereskedelmi és iparegyesület” által felállított szándékolt kiviteli árucsarnok tárgyában.

Nagyméltóságú Földmívelés- Ipar- s Kereskelemügyi m. kir. Miniszter Ur!

Kegyelmes Uruuk!

A Romániával eddig fennállott vám- és kereskedelmi egyezmény megszűnése, illetőleg ennek meg nem újítása, közönségünk minden rétegében általános lehangoltságot keltett. Azon kiterjedt ipar, mely évszázadok óta ezen vidéken meghonosult, a kelettel fennállott összeköttetései folytán virágzásra jutott, de újabb időben különféle közbejártott faktorok következtében már is a lét nehézségeivel küzd, alapjában van megingatva.

Az egykor itt uralkodott általános jólétnek ma csak muló nyomain lehetők fel, melyek azonban — ha szerencsésebb idők mihamarabb be nem állnak — szintén el fognak tűnni.

Az iparnak és kereskedelemnek, hogy fejlődjen, tökére van szüksége, vagy ennek megfelelő olcsó hitelre. Nálunk ez teljesen hiányzott. A hol az iparosoktól nehézsége mellett még 8—9 százalékos kölcsönökkel kénytelen dolgozni, ott egészséges fejlődés nem várható. Pedig ha van széles e hazának egészséges alapokra fektetett, a fejlődésképes csiráit magában rejtő ipar, — úgy a keleti Kárpátok ipara csakugyan az. A mi iparunk, Kegyelmes Ur, nem nevezhető gyáripárnak a szó európai értelmében. Nálunk a nagy-, azaz gyáripár eddig nem honosulhatott meg. Helyette nagy és kiterjedt kisipar található itt, mely bátran mondható decentralizált gyáripárnak. Az ország csaknem összes iparágai képviselve vannak itt, a miről a budapesti országos kiállítás fényes bizonyosságot nyújtott.

Ezen kiterjedt ipar századok óta egy irányt követett. Utja a kelet felé vezetett s különösen Romániába. A szomszéd állam alacsony kulturállapota lehetővé tette, hogy iparunk ott fölényre jusson. Csak a legújabb időkben kezdenek ott — reájok nézve dicsegetreméltó eréllyel — az ipar meghonosításán fáradozni, a mi azonban hátrányos reánk nézve. A kereskedelem állandóan egy irányt szeret követni s így nem is csoda, ha iparunk eddig nem keresett újabb és újabb fogyasztó piacot, hanem megelégedett százados fogyasztója szükségleteivel.

A romániai kereskedő és ügynök bejött Brassóba, itt időzött néhány hétig és eszközölte bevásárlásait. Iparosainknak még arra sem kellett gondolni, hogy termelvényeiket értékesíthessék. Száz meg száz iparos dolgozott évről-évre, beraktározta kész áruját, míg eljött a romániai kereskedő és megvette azt tőle. Ezen szerencsés helyzet elbizakodottá tette iparosainkat olyannyira, hogy még nem is gondoltak azon eshetőségre, hogy ezen, iparunkat eddig fenntartott piacz hirtelen elveszzen. Az elbizakodás vádja méltán terhelte tehát ez iparos osztályt. Ez azonban a jólétnek egyik rendes következménye, mely — mint jelenleg is — bármily végzetessé válhatik, de bizonyos mértékben természetes.

Igy történt, hogy az erdélyrészi ipar nem vette a természet által is számára kijelölt irányt az ország, saját hazánk nyugoti részei felé. Így történt, hogy hazánkban — bár vidékenként nagyon is erős iparunk van — fölényre jutott Ausztria ipara, melylyel szemben a mi, még csak fejlődésnek indult iparunk alig versenyezhet.

Van azonban egy igen nagy faktor, mely némiképp kimentí iparosaink e gondatlan elbizakodottságát, illetőleg megnehezítette a nyugot felé való terjeszkedést. Ez, Kegyelmes Ur, az iparunkhoz mérten magas vasuti tarifa. Ausztria, mely gyáripárral bír s így sokkal olcsóbban is termelhet, mint mi kisiparunk mellett, elbirja eme magas tarifát is. Az olcsó termelés és magas díjtétel kiegyenlíti egymást. A kisipar azonban, mely természetszerűleg sokkal drágábban termel, ezt kibírni, illetőleg a másikkal versenyezni képtelen s így önkaratunkon kívül saját rovasunkra engedjük tért hódítani Ausztriát.

A nagy magyar Alföld ma csaknem kizárólag osztrák ipartermékeket fogyaszt, míg nyestertermékei, mint gyapjú és bőr, idegen országokba vitetnek. Pedig olcsó vasuti szállítási díj mellett mily könnyen lehetne az Alföldet hazai — erdélyi — iparcikkakkal

ellátni; mely ipar egyszersmind busás fogyasztója volna az ottani nyestertermékeknek. Iparunk tehát eddig teljesen Romániára támaszkodott, sőt talán mondhatnók, ulalva volt reá, ép úgy, mint Románia reánk.

(Folytatása következik.)

A közönség köréből.*)

Szives figyelemre!

A helybeli „I. erdélyi bank” sorsjegyigényeinek kizárólagos eladását — melyet eddig csak Orendi Frigyes ur birt — reám ruházta, mire első sorban azon t. urakat értesitem, kik már korábbi idő óta fizettek elő igérvényekre, hogy azt jövőre is fentartassák. Egyidejűleg készséggel állok rendelkezésre Orendi urnál részletekre, vagy másként vásárolt, de le nem bonyolított sorsjegyeket stb. illető felvilágosításokra s bátorodom egyelőre a legközelebbi húzásokra a legkülönbözőbb sorozati számok mellett ajánlani:

Bécsi városi sorsjegy igérvények.

1300 nyereménnyel 412000 frt. összegben, főnyeremény 200.000, 20.000, 5000, 1000 frt stb.

1 igérvény 3 frt. — Húzás már július 1-én.

Főraktára a

Magyarjótékony-államsorsjegyeknek.

Húzás már június 30-án. 6669 nyeremény Főnyeremény 60.000, 15.000, 10.000, 5000 frt.

1 sorsjegy 2 frt. — 6 darab sorsjegy 10 frt.

Minden bel- s külföldi arany-, ezüstpénzeknek, értékpapiroknak, sorsjegyeknek vásárlását és eladását; lejárt s lejárandó szelvények beváltását, utalványok inkassóját gyorsan s pontosan eszközli

Adler L. Jakab,

váltóüzlet főtér, virágssor.

U. i. Vidéki megrendeléseknél az érték bérmentezésére 15 kr. esatolandó, minthogy utánvételes küldemények drágábbak s nehezebben teljesíthetők.

Helyi és vidéki hírek.

A városi hatóság jól tenné, ha kivetkőzve a falusiasság jellegéből, nem adna engedélyt a városban czirkáló cseh muzsikásoknak, kiknek zenéje valóságos kín. Nekünk van elég jó városi zenekarunk, nem szorultunk kontárokra.

A brassói kir. járásbírószág azon románokat, kik a „zsuni” román népünnep alkalmával hazaellenes színekkel tüntettek, egyenként két-két napi fogházra és 10 frt pénzbüntetésre, esetleg négy napi fogságra ítélte. Az érdekelték felebbezték.

Koronázási ünnep. A m. kir. állami főreáliskola a koronázás évfordulóját, június 8-át, az intézet növendékeivel, a tanári kar és egynehány tanügybarát jelenlétében, ünnepélylyel ülte, melynek lefolyásáról a következőket közöljük. A növendékekből összeállított dalárda egy éneke után az intézet derék igazgatója, Rombauer Emil, hazafias, a növendékek fejlettségéhez alkalmazkodó, lendületes beszédben ecsetelte történelmünkben e korszakot alkotó nagy nap fontosságát, rámutatva nemzeti multunk fényére, majd hanyatlására, az alkotmány visszaállítására irányuló küzdelmünkre s ezekben dicsőséges szereplésére királyunknak, ki nemcsak eszményi uralkodó, de polgári erényeivel, páratlan kötelességérzetével egész nemzetnek mintaképe. Vörösmarty Hymnusának a felső osztály egy növendéke által való elszavalása után az ifjusági dalárda dr. Matyeka Károly vezetése alatt Kölcsey Hymnusát énekelte, mire a rövid, de emelkedett hangulatu ünnepély véget ért. — Az intézet épületét hatalmas nagy nemzeti lobogó díszítette. — Ez alkalomból a helybeli állami kereskedelmi iskola növendékei, együttesen a közép ipar-, polg. fiu- és leányiskolák tanulóival is rendeztek kis ünnepélyt, melynek fénypontját Orbán Ferencznek, a nevezett iskolák érdemes igazgatójának az ifjusághoz intézett szép beszéde képezte, melyben e nap jelentőségét, a koronázás fontosságát a nemzetek életére, a töle megszokott eloquentával és melegséggel vázolta, buzdítván a növendékeket a koronás fők iránti tiszteletre és a haza szeretetére. Majd két növendék alkalmi költeményt szavalt. Az ünnepélyt a Stark Vilmos által betanított hymnus kezdette meg, és a szöveget zárta be; a közöket négy kézre irt zenedarabokkal a polgári leányiskola néhány ügyesen zongorázó növendéke töltötte ki.

Panaszt vettünk az iránt, hogy a bolonyai gyógyszer-tár most — tehát június hóban — fél 10 órakor este már zárva van. Ugy tudjuk, hogy a záróra nyáron, azaz április 1-től, október 1-ig estéli 10 óra.

*) Az ezen rovat alatt megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

„A brassói ipar s kereskedelmi egyesület” f. hó 8-án este tartott választmányi ülésében titkárrá egyhangulag Sztérényi Józsefet végleg megválasztotta. Ugyanezen gyűlésből kérvény intéztetik a miniszterelnökhöz, hogy a csendőrség és a fővárosi államrendőrség számára a csizma s kalap szükségleteket helybeli iparosoknál fedezze, valamint a helybeli posztosok által szállítandó posztót az itteni szabókkal készíttesse is el. Ezenkívül intézkedés történt, hogy az egyesület állami s egyéb szállításokról azonnal értesüljön, hogy az illető iparosokat a pályázatokról értesíthesse s azokat támogathassa.

Zene. A mai katonai sétazene műsora: 1. „Zwornikba”, induló Kraustól; 2. Doppler, nyitány az „Ilka” cz. magyar operához. 3. Czibulka, „Angels”, keringő. 4. Boito, ábránd a „Mephisto” cz. operából. 5. Verdi, sextet a „Macbeth” cz. operából. 6. Spindler „Guszárolovaglás”.

A Janszky ügy végre valahára szintén el van intézve, még pedig Tisza Kálmán győzelmével, a mi különben előrelátható is volt. Janszky egyelőre három havi szabadságot kapott. A tüntetések vasárnap este Budapesten ismétlődtek, mely alkalommal a fővárosi rendőrség rendkívül tapintatlannak és brutálisnak mutatta magát. Minden ok nélkül fegyveréhez nyult, sokakat megsebesített, sőt egy halálesetet is idézett elő. Ez ügyben erőlyes vizsgálat foly.

Villámütés. A csik-gyimesi vám közelében (moldvai részen) Palánka községében folyó hó 5-én többen kukoriczát kapáltak, mely alkalommal a munkásokat egy záporosó haza menni kényszerítette. Egy oláhné ki a többtől hátra maradt, futott, hogy azokat elérje, futás közben a villám teste hátsó részét érte, minek következtében a rajta lévő ruha meggyúlt, s a szerencsétlen asszony azonnal kiadta lelkét.

Törvényszéki csarnok. A brassói királyi törvényszék, mint II-od foku bíróság által 1886. június hó 10-én tartandó nyilvános ülésben előadtnak: Muntean Lincia Anika, Negrea Valerin és társai, Petru Spiridon Juon, Bogdan Aron Rafina, Petru Spiridon Juon, Pacala Petru ellen külön-külön álló becsületsértési ügyek. Bogdan Aron George és társai elleni könnyű testi sértési ügy. — A brassói királyi törvényszéknél 1886. évi június 12-én tartandó nyilvános polgári ülésben előadatik: Russu Mihálynak Frigátor Nicolae ellen végrehajtás korlátozása iránti pere; Misselbacher Juliának Prázsmár községe ellen, birtokkiigazítás iránti pere.

Ingatlanok birói árverése. Hosszúfalu község házában 1886. június 12-én délelőtt 9 órakor Gaitau Juonné Sára ingatlana 160 frt kikiáltási ár mellett fogtak elárvereztetni; az árverezést a hosszúfalusi kir. járásbírószág fogatosítja. Földvár község irodájában 1886. június 16-án d. e. 9 órakor Mayer Jakabnak ingatlanai 3026 frt kikiáltási ár mellett fogtak elárvereztetni; az árverezést bírósági végrehajtó Borsos Zsigmond fogatosítja. Botfalva község irodájában 1886. június 15-én d. e. 9 órakor Köcher Mártonnak ingatlana 1200 frt kikiáltási ár mellett fogtak elárvereztetni; az árverezést bírósági végrehajtó Borsos Zsigmond fogatosítja. Brassóban a telek-könyvi hivatalnál 1886. június 17-én d. e. 9 órakor Trephes Lajosnak ingatlanai 5400 frt kikiáltási ár mellett fogtak elárvereztetni; az árverezést Maager József kir. közjegyző fogatosítja. Bassóban a telek-könyvi hivatalnak helyiségében 1889. június 16-án d. e. 9 órakor Hentze Richardnak ingatlanai 1124 frt kikiáltási ár mellett fogtak elárvereztetni; az árverezést Nemes Péter kir. közj. fogatosítja.

Nyílt tér.*)

Nyilvános köszönet.

Kötelességemnek tartom forrón szeretett nőm elhunytá alkalmából tanusított kegyeletteljes részvétért hálás köszönetemnek kifejezést adni, különösen köszönetet mondani drága nőm kedves barátnéi és nagyon tisztelt állami, törvényhatósági és városi tisztviselő uraknak áldozatkész fáradozásaiért, nemkülönben a dalegyelet mélyen tisztelt tagjainak lélekemelő közreműködésükért.

Brassó, 1886. június hó 8-án.

Gencsy István,
kir. adófelügyelő.

*) E rovat alatt megjelenteknek alakjáért, sem pedig tartalmáért nem vállal felelősséget a szerk.

Brassai piaczi árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1886. június hó 10-én.

Román papírpénz à 20 frankos	8.65 vétel	8.67 eladás
ezüstpénz à 20	8.62	8.64
Napoleon'or (aranypéz)	10.—	10.03
Török lira	11.28	11.30
Arany	5.86	5.88
Orosz papírrubel	123.50	123.50

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Sztérényi József

H I R D E T M É N Y E K.

Szám 870./1886. tlkvi.

(241) 1-1

Árverési hirdetmény.

A medgyesi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint tiszt. tiszt. ügyész Mauks Gyula által képviselt *m. kir. államkincstár* végrehajtónak *Ikrig András és Ikrig János* végrehajtást szenvedettek elleni 48 frt 99 kr. tőke, ennek 6% kamata, 4 frt 90 kr. eddigi, 7 frt 85 kr. ezen kérvényért megállapított költségek és 2 frt 80 kr. felszámított eszményi bélyegek behajtása iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék területén lévő Hátság községi 452. számú telekjegyzőkönyvben A + 1-25. rendszámú ingatlanokból kiskorú Ikrig Andrást és kisk. Ikrig Jánost kétharmad-részben illető és 369 frt 22 kr. becsült jutalékra az árverés elrendeltetik és annak megtartására határidőül 1886. évi **junius hó 25-én** délutáni 2 órája *Hátság* a község házához kitűzetik.

Kikiáltási ár 369 frt 22 kr., — azonban az eladás a becsáron alól is megtörténni fog.

Az árverezni kívánók — végrehajtató kivételével — tartoznak az együttesen kikiáltandó jutalék becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papirban a kiküldött kezéhez bánatpénzül letenni avagy annak a bíróságnál bírói letétben történt előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervényt átszolgáltatni.

Medgyes, 1886. április hó 6-án.

A kir. járásbírósa m. telekkvi hatóság.

Szám 868./1886. tlkvi.

(247) 1-1

Árverési hirdetmény.

A medgyesi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint tiszt. tiszt. ügyész Mauks Gyula által képviselt *m. kir. államkincstár* végrehajtónak *Dobay szül. Eperjesi Klára* végrehajtást szenvedett ellen 146 frt 20 kr. tőke, ennek 6% kamata, 7 frt eddigi és 8 frt 80 kr. ezen kérvényért megállapított költségek és 3 frt 65 kr. eddigi felszámított eszményi bélyegek behajtása iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék területén lévő Mihályfalva községi 78. számú telekjegyzőkönyvben A + 1-12. rendszám alatt Dobay szül. Eperjesi Klára tulajdonánál fölvet, 1685 frt becsült ingatlanokra az árverés elrendeltetik és annak megtartására határidőül 1886. évi **junius hó 22-én** délelőtti 9 órája *Mihályfalva* a község házához kitűzetik.

Kikiáltási ár a bírói kiküldött által az adóbizonysítvány alapján minden telekkönyvi test után külön megállapítandó becsár, — azonban az eladás a becsáron alól is megtörténni fog.

Az árverezni kívánók — végrehajtató kivételével — tartoznak az egyenként kikiáltandó ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papirban a kiküldött kezéhez bánatpénzül letenni, avagy annak a bíróságnál bírói letétben történt előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervényt átszolgáltatni.

Medgyes, 1886. április hó 6-án.

A kir. járásbírósa m. telekkvi hatóság.

Szám 221./1886. végreh.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a fogarasi kir. járásbírósnak 1886. évi 2063. számú végzésével 1886. év május hó 18-ik napján nagy-szebeni *I. B. Misselbacher* javára, fogarasi kereskedő *A. Cepes* ellen 289 frt 28 kr. tőke s ennek 1886. év április hó 15. napjától járó 6% kamatai, az eddig összesen 9 frt perköltség követelés erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás alkalmával bíróilag lefoglalt és 829 frt 30 kr. becsült bolti áruasztal, állványok, singes flanel, kendők, vas, liquer, liszt, üvegek és több apró bolti cikkek-ből álló ingóságok nyilvános árverés után eladatnak.

Mely árverésnek a fogarasi kir. járásbírósnak 1886. évi 2114. p. sz. alatt kelt kiküldetést rendelő végzése folytán a helyszínen, vagyis Fogaras nagyközségben alperes piaci bolthelyiségében leendő eszközölésére 1886. évi **junius hó 18-ik** napjának délelőtti 8 órája határidőül kitűzetik és ahhoz venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hívatnak meg, hogy a fenni ingóságok ezen árverésen az 1881.

évi LX. törvényezikk 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Felhívtnak egyúttal mindazok, kik a lefoglalt s most elárverezendő tárgyakra elsőbbséggel bírnak és ez a végrehajtási iratokból ki nem tűnik, miszerint elsőbbségi igényeiket az árverés megkezdéséig szóval vagy írásban alulírt végrehajtónál az 1881. évi LX. t.-cz. 111. §-a értelmében a különbeni következmények terhe alatt bejelenteni el ne mulasztsszák.

Fogarás, 1886. június hó 4-én.

Gyárfás Ferencz,
kir. bir. végrehajtó.

(251) 1-1

Ad 794./1886. tlkvi számhoz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A segesvári kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy *Baumann Vilmos* végrehajtónak keresdi *Suciu Juon* végrehajtást szenvedő elleni 191 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a segesvári kir. járásbírósa területén lévő, Keresd község határára fekvő, a keresdi 210. számú telekjegyzőkönyvben A + alatt foglalt ingatlanokból Suciu Juont illető részére, valamint a végreh. trv. 156. §-a alapján Suciu Florea tulajdon-járandóságára is, u. m. a 544, 548¹/₂, 1002, 1353, 2190, 2240, 2786, 3181, 3182, 3222, 3343, 3541, 3579, 5492. és 5494. helyrajzi számú ingatlanokra az árverést 376 frtban ezenel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fenti ingatlanok az 1886. évi **július hó 1-ő** napján délelőtti 10 órakor *Keresd* község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 37 frt 60 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. nov. 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügym. rendelet 8-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Segesvár, 1886. április hó 9-én.

A kir. járásbírósa mint telekkvi hatóság.

Máthé Albert,
kir. aljárásbíró.

(252) 1-1

Szám 733./1886. tlkvi.

(244) 1-1

Árverési hirdetményi kivonat.

A közhalmi királyi járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a *m. kir. államkincstár* végrehajtónak *Russu Paraskiva* végrehajtást szenvedett elleni 93 frt 16 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbírósa területén lévő, Pálos községben és határára fekvő, a pálosi 62. számú telekjegyzőkönyvben A + 80¹/₂, 81¹/₂, 2025, 2026, 2114, 2190¹/₂, 2191, 2403, 2404¹/₂, 2660¹/₂, 2919, 2940, 2976, 2942, 3210, 3212, 3767, 4305, 4339, 4807¹/₂, 4821¹/₂, 4830, 5015, 5016, 5017, 6139, 6140. helyrajzi számok alatti és a ingatlanokra 739 frtban megállapított kikiáltási árban s a pálosi 441. sz. tlkqvben A + 2782, 2783, 2784. és 2785. hr. sz. alatti ingatlanokra 117 frtban ezenel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi **július hó 5-ik** napján délelőtti 9 órakor *Pálos* község irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügym. rendelet 8. §-ában, kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Köhalom, 1886. április hó 19-én.

A kir. járásbírósa m. telekkönyvi hatóság.

Dr. Issekutz Gyula,
kir. aljárásbíró.

(244) 1-1

Segesvárra

2 fiu gyermek mellé (10 és 6 évesek) nevelőnő, illetőleg egy oly nő keresztet, ki a háztartás vezetését is elvállalja.

Bővebbet megtudhatni a lap szerkesztőségében.

(254) 1-1

Aviso!

Sabadeanu J.

CZÍPŐ- ÉS KALAPRAKTÁRABAN

Nagy-utoza, 493. szám

a bolthelyiség változtatása miatt az összes cikkek leszállított áron adatnak el.

1-3

Fényképészeti műterem.

Van szerencsém ezennel teljes tisztelettel értesíteni a n. é. helybeli s vidéki közönséget, hogy

fényképészeti műtermemet

Nagy-utoza 504. szám alatt, Papp Ferencz ur házában saját nevem alatt megnyitottam. — Műtermem vállalkozik mindennemű a fényképészet körébe vágó munkák gyors, pontos, izlése s művészi kiviteli elkészítésére

a lehető legjutányosabb árak mellett.

Kérem a n. é. közönség szíves jóindulatu támogatását.

Mély tisztelettel **Knapp M.**,
fényképész.

(213) 3-*

Vendéglő megnyitás.

Van szerencsém ezennel a nagyérdemű közönség becses tudomására juttatni, hogy *Bolonya*, kút-uteza 363. sz. alatt (a „Fekete medvén” alul) lévő,

„Antalhoz”

czimzett, ujonnan épült s minden kényelemmel berendezett vendéglőmet megnyitottam, hol kitűnő borok s ízletes ételek jutányos árak s pontos kiszolgálás mellett állnak a n. é. közönség rendelkezésére.

Kegyes pártfogásért esedezik

ANTAL JÁNOS,
vendéglős.

(239) 3-*

Mindenféle ruha- és kalapdiszek legújabb divat szerint.

Laskai Árpád

(124) 17-20

NŐI DIVAT- ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-RAKTÁRA

(Brassó virág-sor, 325. sz. a.)

ajánlja a t. cz. közönségnek a

tavaszi és nyári évadra

ujjonnan berendezett üzletét, ugymint: Divatszövetekben, fekete és színes cachmirok, selyemszövetek, selyem- és angol bársonyok, gyöngydiszek, vásznak, chiffonok, oxfordt, creton, szalag, csipke, virág, disztollak, kesztyűk stb. a legjutányosabb árak mellett.

Felső és ruhamegrendelések gyorsan és olcsó árak mellett készíttetnek.

Nagy raktár férfi- és női fehérneműekben.

EQUITABLE

életbiztosító társaság New-Yorkban.

Alapított 1859-ben.

Biztosítási egyenleg 1885. decz. 31-én 910 millió frt.
A társulat kimutatott vagyoni állapota

1885. december 31-én 169 millió frt.
Járadék- és kamatbevételek 1885-ben: 42 millió frt.

Minden kötvény három év múlva megtámadhatlanná válik.

Az egész nyereség kizárólag a biztosítottak között osztatik szét, minthogy a társulat alapszabályai szerint a részvények 7%-nál magasabban nem kamatozhatnak.

Magyarországi vezérképviselőség:
Budapest, Andrassy-út 12.

(174) 6-6